

Arrest

nr. 84 452 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 februari 2012 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 april 2012.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Gambiaanse nationaliteit, verklaart het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen op 6 juli 2011.

Op 8 juli 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 28 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 26 november 2011 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 73 837 van 24 januari 2012.

Op 7 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit bevel is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Op 24/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) daar haar identiteit middels haar geboortecertificaat voldoende bewezen blijkt.

Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Meer bepaald wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld: *“De verzoekende partij weerlegt het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet, met name dat ze in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. De verzoekende partij is niet in bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Een schending van de aangevoerde wetsartikelen wordt niet aannemelijk gemaakt”*. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26).

Op 4 april 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 16 mei 2012 beperkt de verzoekende partij zich tot de stelling dat *“de Raad erover zal oordelen”*.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking van 26 maart 2012 aangevoerde grond betreffende het enig middel. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Immers stelt de bestreden beslissing dat *“hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”*. Gezien de bestreden beslissing in zijn geheel dient gelezen te worden, wordt aan de verzoekende partij aldus een bevel betekend daar zij niet in het bezit is van een *“geldig paspoort met geldig visum”*. Aldus diende de verzoekende partij over een geldig paspoort met geldig visum te beschikken, onafhankelijk naar het voorhanden zijn van een geboortecertificaat. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 26 maart 2012 opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 2 en 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS